

HANS en zijn poesje

Renny van Royen

RENNY VAN ROYEN

HANS
EN ZIJN POESJE

Met illustraties van Corrie van der Baan

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

Hans heeft verdriet.

De zon schijnt vrolijk, maar die maakt hem nu niet blij.

Een lieveheersbeestje strijkt neer op een grashalm, vlak voor hem. Hij kijkt ernaar, maar probeert niet het te pakken. En anders vindt hij het zo leuk als het op zijn hand zit. Je kunt het dan zo goed bekijken, de zwarte stipjes op de rode schildjes. Tot het ineens, rrrtss, wegvliegt.

Nu kun je wel zien dat Hans ècht verdrietig is als hij dat lieveheersbeestje laat zitten.

Ach, hij had een lief poesje. Het was nog maar twee weken bij hem. En nu is Hupje al twee dagen weg. Hupje had hij het poesje genoemd omdat het zo leuk hupte, met kleine sprongetjes. Als hij eraan denkt hoeveel plezier hij al met Hupje heeft gehad in die twee weken, zou hij bijna kunnen huilen om zijn verloren vriendje. Maar jongens huilen niet. Die moeten flink zijn. Dat valt toch niet altijd mee.

Het helpt niet of Hans al met een bordje rammelt op de tegels van het tuinpaadje en vleit: „Poesje, poesje, een lekker bakje melk, kom dan!”

Hupje is weg en blijft weg.

Hans heeft geen zin om te spelen, al is het woensdagmiddag. Hij zit maar in de tuin op de tegels. Af en toe roept hij nog eens, dan weer gaat hij in de tuinen van de buren zoeken en vragen. Maar niemand heeft Hupje, het zwarte poesekind, gezien.

Moeder roept Hans om te eten. Maar hij heeft geen trek.

En toch zit in de schaal zijn lievelingskostje: appelmoes met

veel suiker. Op zijn bord liggen aan de kant stukjes heerlijke biefstuk. Anders kwam Hupje altijd bedelen, legde z'n voerpootjes op zijn knie en keek hem smekend aan. Als hij hem dan een paar stukjes vlees gaf, smaakte de rest dubbel lekker. Daar denkt Hans over als hij met zijn vork speelt.

Moeder ziet het. Ze trekt hem naar zich toe.

„Hupje heeft ergens wel een goed tehuis gevonden,” zegt ze, „treur nu maar niet meer. Je krijgt nog wel eens een ander poesje.”

„Het gaat niet om een ander poesje,” zegt Hans, „maar om Hupje. Als ik nu maar wist dat iemand goed voor hem zorgde.” Zijn stem beeft als hij dat zegt.

„Dat zal heus wel, niemand kan zo'n lief poesje buiten zijn deur zetten.”

Dat troost hem weer een beetje. Moeder zal het wel weten.

Na het eten gaat vader een spelletje met hem dammen. Hans is slim, hij let goed op. Warempel, vader verliest het.

Dan brengt moeder hem naar bed.

Voor zij de gordijnen dichtschuift, kijkt ze altijd even naar buiten. Hans komt dan naast haar staan en kijkt ook.

Er zijn grote wolken en er is een lachende maan aan de hemel.

De wolken schuiven af en toe snel voorbij zijn glundere gezicht, sterretjes spelen verstoppertje achter die wolken en komen dan ineens olijk te voorschijn.

Hans vindt het wel mooi, maar is toch blij als de gordijnen dicht zijn en hij lekker togedekt ligt in zijn bed.

Als hij gebeden heeft, geeft moeder hem een nachtkus. Dan

gaat zij naar beneden.

Nu ligt hij alleen. Hij denkt aan het donker buiten, die grote wolken, die maan. En aan het kleine poesje. Misschien moet het wel alleen in die donkere nacht buiten slapen.

Hans ligt maar te woelen en te woelen. Af en toe gaat hij rechtop zitten. Hoorde hij daar niet miauwen? Maar nee, hoor, hij verbeelde het zich zeker! Dan kruipt hij weer onder de dekens.

Eindelijk, pas als vader en moeder naar bed gaan, slaapt hij in.

O, o, wat tikkelt die regen tegen de ruiten! Hans wordt er wakker van. En de wind blaast de rode en gele blaadjes van de bomen.

„Het is echt oktober,” zegt moeder als ze Hans een kopje thee brengt. Hij moet nu opstaan, het is halfacht, hij moet zich wassen, aankleden en ontbijten. En dan naar school.

Moeder gaat straks naar oma. Die is vandaag tachtig jaar. Dat is heel oud. Hans is acht. Oma is dus tien keer zo oud als hij. Moeder gaat al heel vroeg weg. Zij moet met de trein mee.

Hans heeft voor oma een mooie tekening gemaakt. Een huis met een rood dak, een groene regenton ernaast en een grote boom aan de andere kant. Vóór het huis is een perk met bloemen. Vogels vliegen over het huis en de zon kijkt achter een wolk vandaan.

In dat huis zal oma wel willen wonen.

De tekening zit tussen karton in moeders tas.

Zou oma blij zijn met zijn cadeau?

Daar denkt hij over als hij zit te ontbijten.

Moeder komt binnen. Ze heeft haar hoed al op en haar mantel aan.

„Dag jongen,” zegt ze en geeft Hans een kus. „Rie zal goed voor je zorgen, jij ook gehoorzaam wezen, hoor!”

Rie is het dienstmeisje. Hans houdt veel van haar.

Voor het raam kijkt hij moeder na. Ze zwaait een paar keer naar hem en hij zwaait terug. Dan slaat ze de hoek om.

De regen is gelukkig opgehouden. Maar de straten zijn nog erg nat.

Rie komt binnen met een beker warme melk.

Maar Hans staat nog aan het raam. Hij ziet in de verte zijn vriendje Kari. Die komt hard aanlopen.

Als hij Hans voor het raam ziet staan, schreeuwt hij: „Je poesje! Je poesje zit op de muur bij de school!”

Hans is al weg.

Rie ziet hem niet. Die haalt de bedden al af.

Zonder jas vliegt Hans de deur uit. Dat is wel dom, want het is herfst en de wind is koud. Maar Hans heeft zo naar zijn poesje verlangd. Hij kan nu niet aan een jas denken als Hupje op de schoolmuur zit te wachten.

Hij holt de straat door. Kari holt mee. Daar zijn ze bij de school. En warempel, op de schoolmuur zit een zwart poesje. Maar . . . Hupje is het niet. Hupje is helemaal zwart. En dit poesje heeft witte pootjes en een witte bef.

Maar wel is het net zo klein. Het miauwt zo klaaglijk en het is zo nat.

Kari tilt Hans omhoog. Dan kan die het poesje boven op de muur pakken.

Ach, wat een mager lijfje!

Het poesje begint met een ruw tongetje Hans' hand te likken.

„Wat een lief beestje!” zegt Hans.

„Het is een zwervertje,” zegt Kari, „het hoort hier niet.”

„Ik neem het mee naar huis. Hupje is nu misschien wel bij een andere baas. Nu houd ik dit poesje.”

„Mag dat van je moeder?”

„O ja, dat vindt ze vast goed. Het is een zwervertje, zeg je toch, nu, daar moet je wel voor zorgen!”

Ze lopen vlug naar huis, maar hollen doen ze nu niet. Dat zou het poesje niet prettig vinden. Hij zit op Hans' arm ver genoeg te kijken. En het miauwt niet meer. Het is zeker blij dat het een baasje gevonden heeft.

Rie staat al aan het tuinhek. „Waar blijf je toch, Hans? Je melk staat er nog. En zonder jas? Foei!”

Nu eerst ziet ze het vreemde poesje.

„Maar dat is Hupje toch niet? Dat is een vreemde kat!”

„Ja maar, Rie, het is een zwervertje, het heeft geen thuis! Geef hem een bakje melk!”

„Ik wil hem wel een bakje melk geven. Maar je mag hem niet houden.”

Vol angst kijkt Hans Rie aan. „Maar het is toch een zwervertje? Het heeft toch geen thuis! We móeten het wel houden!”

Rie zet een bakje melk buiten de keukendeur op de tegels.

Wat heeft het een honger en een dorst! Het wringt zich uit Hans' armen als het de melk ziet.

Hans zet het poesje voorzichtig neer.

Kijk dat kleine tongetje eens slobberen! Zijn mager lijfje be-

weegt op en neer, zo hard drinkt hij.

„Drink jij ook je melk, Hans, je moet naar school, het is bijna negen uur!”

Als Hans zijn melk opgedronken heeft, is ook poesjes bakje leeg. Voldaan likt hij links en rechts zijn bekje nog eens af. Hans doet het ook en nu lachen ze alle drie.

Dan horen ze de schoolbel luiden.

Nu is het hollen.

Maar Hans roept toch nog tegen Rie: „Het is een zwervertje, hoor, je móet het houden. Denk aan Hupje, daar moet ook iemand voor zorgen!”

Dan rent hij weg, te laat komen wil hij niet. Maar onder 't hollen denkt hij: „Als Rie het maar binnen haalt. Moeder zal het best goedvinden.”

Maar Rie haalt het poesje niet binnen. Ze doet de keukendeur dicht. Ze denkt: „Dan loopt het wel weg.” Rie houdt eigenlijk niet van poesen. Ze vergeten als ze klein zijn wel eens dat ze naar buiten moeten en dan moet zij de viezigheid opruimen. Dat vindt ze niet prettig. Daarom sluit ze de keukendeur.

Het poesje schrikt. Het wil naar binnen. Het zet de voorpootjes tegen de keukendeur, kijkt naar omhoog in Rie's gezicht en roept: „Miauw, miauw!”

Rie gaat gauw weg. Ze vindt het toch naar dat het kleine ding zo alleen buiten is.

Ze gaat maar vlug de kamer doen. Dan vergeet ze het poesje wel. Maar als ze een half uur later in de keuken komt, loopt het angstig voor de deur heen en weer, nog steeds hard

miauwend. Rie hoort wel wat het roept: „Laat me toch binnen! Ik ben verdwaald! Ik zoek een vrouw en een klein baasje. En dat is hier! Ik ben 's nachts zo bang! Het is dan zo donker! En al zo koud! En er zijn grote katers, die naar mij blazen en mij willen bijten!”

Weer gaat Rie gauw weg. Ze wil er niet naar horen!

Nu gaat ze de slaapkamers doen aan de voorkant. Als ze daarmee klaar is, zal het poesje wel weggelopen zijn.

Als ze op haar tenen naar beneden komt en heel voorzichtig de keukendeur opendoet, hoort ze niets meer.

„Ha, gelukkig, het is weg!” denkt ze. Maar dan schrikt ze, want ze moet ook ineens denken aan Hans en hoe bedroefd hij zal wezen als hij thuiskomt en het poesje er niet meer is.

Ze doet nu de keukendeur helemaal open en stapt op het tegelpaadje. Ze kijkt goed rond. Ligt het soms ergens te slapen? Nee, het poesje is werkelijk weg. En nu schaamt Rie zich. Het is toch niet mooi van haar om zo'n klein beestje niet binnen te halen. Ze weet dat Hans' moeder het best goed zal vinden, juist omdat Hans zoveel verdriet had om zijn weggelopen Hupje.

En nu zou ze wel een gulden uit haar spaarpot willen geven als het poesje nu nog maar voor de keukendeur zat.

Nog eens kijkt ze rond. Wacht eens, wat ligt daar in een hoekje boven op de schuur? Iets zwarts, dat snel op en neer gaat!

Ach, wat een geluk, het is het poesje dat van verdriet en moeheid zeker in slaap gevallen is.

Rie lacht. Wat is ze blij! Ze pakt het voorzichtig van de schuur.

„Kom maar, klein ding, wees maar niet bang! We zullen wel goed voor je zorgen. Zo klein en dan alleen op de wereld, dat gaat toch ook niet. En Rie zal heus wel wat van je opruimen als het moet.”

Het is net of het katje alles begrijpt wat Rie zegt. Het geeft kopjes en net als bij Hans likt het Rie's hand.

Het krijgt nog een bakje melk. En dan legt Rie het in de mand van Hupje, waarin een heerlijk kussentje ligt.

Dan wast ze de kopjes af. En terwijl ze dat doet, zingt ze een vrolijk lied. Zo blij is ze dat het poesje toch maar veilig binnen ligt.

Hans zit nu op school. Onder het sommetjes maken en het lezen ziet hij steeds het poesje voor zich. Hij zal het ook Hupje noemen. Dan is het net of hij zijn eigen poes weer terug heeft.

„Hans, je let niet op! Blijf jij om twaalf uur maar eens zitten!” zegt de juffrouw boos.

In plaats van gauw naar huis te hollen, zit hij nu in de lege klas als alle kinderen al weg zijn.

Daar komt de juffrouw aan. „En Hans, waar dâcht je aan toen je niet oplette?”

Hans krijgt een kleur. „Aan het poesje, juffrouw!”

„Welk poesje?” vraagt ze vriendelijk.

Hans vertelt alles. Van Hupje die al een paar dagen weg is. Van het nieuwe poesje dat hij nu zo graag houden wil. Van Rie die dit niet wil. En van moeder die naar oma is. Dat is nu juist zo jammer, want moeder zou het best goedvinden van dat poesje.

„Ga dan maar gauw naar huis om te kijken of het er nog is. Ik denk wel dat Rie het toch binnengelaten heeft.”

O, wat holt die Hans nu hard.

Als hij de achtertuin binnenrent, hoort hij Rie zingen. Dat klinkt mooi. Ze zou vast niet zingen als ze het poesje niet had binnengehaald.

Daar ziet hij haar. Ze zwaait vrolijk naar hem.

„Hupje is binnen in zijn mandje, hoor!”

„Wat fijn!” juicht Hans.

Hij loopt zachtjes naar binnen, anders schrikt het beestje. Ja hoor, daar ligt het heerlijk te slapen. Het zonnetje kijkt net door het raam naar binnen. En dat schijnt op het zwarte velle-tje, het witte befje en de pootjes.

O, wat vindt Hans dat kattenkindje lief. Hij is zijn andere Hupje niet vergeten, maar nu hij weer voor dit beestje zorgen mag, gelooft hij zeker dat ook het andere poesje een goed tehuis heeft gekregen.

Hupje wordt wakker. Het bekje gaat wijd open. Het gaapt. De roze tong is nu goed te zien. Dan rekt het zich uit en staat op. Het strijkt langs Hans' benen en begint hard te spinnen. Als vader 's avonds thuiskomt, loopt Hans hem tegemoet.

Met Hupje op zijn arm. Wat trekt vader een verbaasd gezicht. Hij aait het poesje over het gladde kopje. Het spint hard, het lijkt wel een koffiemolen.

„Wat een lief diertje!” zegt vader vrolijk. Hij is blij, omdat Hans blij is. Dat zijn vaders altijd als hun kinderen plezier hebben.

En moeders natuurlijk ook. Maar moeder is er nu nog niet. Die komt heel laat thuis. Hans ligt dan al lang te slapen. Het poesje slaapt ook. Maar nu niet buiten in het donker. Het ligt lekker in zijn mandje in de bijkeuken. Een grote bak met aarde staat ernaast. Laat het nu maar regenen, laat het nu maar waaien, het merkt er niets van. En als buiten honden blaffen en grote katers krijsen, is het lekker niet meer bang. Het heeft nu een baasje dat voor hem zorgt en dat is net wat kleine poesjes nodig hebben.

Hans is al heel vroeg wakker.

Zou het poesje nog slapen? Wat zal moeder blij zijn! Zou oma de tekening mooi gevonden hebben?

Hij houdt het niet meer uit in bed. Snel doet hij zijn kamer-

jasje aan en zijn pantoffels. Dan loopt hij heel vlug de trap af naar de bijkeuken.

Ach, Hupje slaapt nog!

Hij strijkt het over het kopje. Ja, nu wordt het wakker.

„Hupje, Hupje, ga je mee naar de vrouw?”

Hupje gaapt, knippert met de oogjes en maakt een koddig hoog ruggetje.

Daar moet Hans om lachen. Hij tilt het op; nu begint het te spinnen.

Samen gaan zij naar moeder.

Die komt net de slaapkamer uit. „O Hans,” roept ze vrolijk, „wat heb jij weer een lief poesje!”

Ze geeft hem een morgenkus en streelt Hupje over het zachte kopje.

„Vader heeft me gisteravond al verteld hoe je met Kari samen dit katje van de schoolmuur hebt gehaald. Ik ben blij dat je nu weer zo'n klein, zwart vriendje hebt!”

„Was oma ook blij met de tekening?” vraagt hij.

„Oma was er zo mee in haar schik. Ze zal er een mooi lijstje om laten maken en dan hangt ze haar naast het raam en kan er dan altijd naar kijken als ze daar zit.”

„Wilde oma daar wel in wonen, als ik zo'n huis voor haar bouwen zou?”

„En of, Hans, dat zou haar lijken! Denk je eens in, nu moet oma nog steeds trappen klimmen. Maar als ze in jouw huisje woonde, hoefde ze dat niet en had bovendien nog een mooie tuin. En een regenton met regenwater voor de plantjes!”

Ja, regenwater is goed voor de plantjes! Veel beter dan water uit de kraan. Dat weet Hans wel.

Ach, wat zou hij al graag met bouwen beginnen! Hij vindt het naar dat hij nog zo klein is.

Oma heeft vaak pijn aan haar been. Dan doet ook het trappenklimmen haar zeer. Hij zal maar veel boterhammen eten. Dan wordt hij gauw groot. En goed zijn best doen op school. Dan wordt hij gauw knap. Want om huizen te bouwen, moet je wel knap zijn! En vooral goed kunnen rekenen! Alles moet immers precies in elkaar passen! Je moet ook erg knap zijn om bruggen en treinen te bouwen. Wie weet, misschien doet hij dat later ook nog eens! Maar eerst moet het huis voor oma klaar!

„Kom mee, Hans,” zegt moeder, „jij gaf oma wat, oma heeft voor jou ook wat meegegeven!”

Moeder gaat haar slaapkamer weer binnen. Daar ligt haar tas. Ze haalt een schetsboek eruit. Op de kaft staat een jongetje. Dat jongetje tekent een hondje op een schoolbord. Het hondje dat hij natekent, staat naast hem en kijkt naar zijn portret. Het is een dik schetsboek. Wat zal hij daar veel tekeningen in kunnen maken.

Er komt nog iets uit de tas. Een doosje kleurpotloden en een puntelijper. O, wat verwent oma hem. En dan ook nog een zakje lollie's en een rolletje drop.

„Ik zal oma een lange brief schrijven,” zegt Hans. „Vanmiddag. Wat is dit lief van haar, dat allemaal voor mij mee te geven!”

Hij heeft Hupje neergezet om de kleurpotloden te bekijken.
Het poesje geeft kopjes, het is dankbaar dat het vannacht zo lekker geslapen heeft.

Moeder en Hans kijken lachend naar hun kleine, zwarte huisgenoot.

„Kleed je maar gauw aan,” zegt moeder, „dan mag jij poesjes ontbijt klaarmaken.”

Als Hans zijn boterhammetjes eet, smult ook Hupje van kleine stukjes brood, geweekt in warme melk.

Het is weer woensdag.

Hupje is nu al een week geen zwervertje meer. Iedereen vindt hem lief. Rie ook! Die houdt nu wel net zoveel van het poesje als Hans. Als zij stoft, probeert Hupje de stofdoek te grijpen. En dan hebben ze samen veel pret.

Hans komt uit school. Hij heeft vanmiddag vrij!

Joke loopt voor hem uit. Kijk haar krullen eens dansen! Wat loopt ze hard.

„Joke, Joke!”

Ze kijkt om.

„Wacht even op mij!”

Ze staat stil.

„Waarom hol je zo?”

„Ik wil met mijn pop spelen.”

„Heb je mijn poesje al gezien?” Soms zit Hupje in de voor-

tuin. En Joke loopt daar altijd langs als ze naar school moet. Maar Hans' poesje heeft ze toch nog niet gezien.

„Kom dan vanmiddag eens kijken! Het is toch zo'n leuk beestje!”

Dat wil ze heel graag en nauwelijks heeft moeder 's middags de tafel afgeruimd of daar is Joke al met haar poppewagen.

„Kom maar binnen,” zegt Hans en houdt de deur voor haar open. Ze tilt de wagen met de slapende pop voorzichtig over de drempel, maar laat dan meteen het handvat los als zij Hupje ziet, die ook al een dutje doet.

„Wat een schattig poesje!” zegt ze, en ze streelt het kopje. Hupje slaapt door. Nu pakt Hans hem uit de stoel om hem vol trots aan Joke te laten zien. De oogjes gaan open, knippen even, dan gaapt hij. Nee maar, wat een grote bek voor zo'n hummel!

„Mag ik hem even vasthouden?” vraagt Joke.

„Ga maar zitten, dan kan hij op schoot, daar ligt hij graag!” Zodra Hupje bij Joke ligt, begint hij te spinnen. Verrukt kijkt Joke naar Hans. „Hoor je het? Hoor je het? Hij vindt het fijn bij mij!”

Joke kan niet weg komen; ze zou wel de hele middag met dat poesje op schoot willen zitten.

Maar dat gaat Hans vervelen. „Zullen we Hupje naast je pop in de wagen leggen? Dan gaan wij stappen!”

Eigenlijk heeft Joke er geen zin in, maar het is ook wel leuk Hupje in de wagen te laten slapen.

„Weet je wat,” zegt ze, „ik zal hem eerst Willie's nachtpop

aantrekken, Willie kan best in haar hemdje slapen!”

Ze geeft Hupje aan Hans en trekt Willie snel de nachtpon uit.

Het kost wel een beetje moeite om Hupje's voorpootjes door de mouwtjes te wurmen, maar het lukt toch en als het knoopje aan de hals op de rug gesloten is, ziet Hupje er prachtig uit. Weer gaapt hij.

„Gauw in bed, dan kan hij naast Willie verder slapen!”

Eerst kijkt hij wel verwonderd naar het poppekind naast hem, maar al gauw rolt hij zich een beetje in en vallen zijn oogjes weer dicht.

Hans en Joke moeten erom lachen. Het is een enig gezicht Willie zo te zien liggen naast het zwarte kattenkopje.

Maar dan gaan ze stappen en vergeten pop en poes, tot ineens Hupje door de achtertuin zo maar de straat op wandelt. Hupje in zijn lange nachtpon.

De mensen die 't zien lachen, een grote hond komt in de verte aanrennen, maar Joke heeft Hupje al op haar arm en draagt hem gauw naar binnen. Daar wordt hem de nachtpon weer uitgetrokken.

Voldaan rekt hij zich eens uit alsof hij zeggen wil: „Die men-

senkleren zijn toch maar niets waard!”

Terwijl Joke Willie de nachtpop weer aantrekt, zucht zij:
„k Wou dat ik ook zo'n poesje had, een pop is eigenlijk saai,
die ligt maar stil en doet niets!”

„Misschien vind ik er voor jou ook nog wel één,” troost Hans.
„Ik zal in elk geval goed opletten. Vraag maar vast aan je
moeder of het mag!”

Dat zal Joke doen. Wie weet, misschien vindt Hans werke-
lijk voor haar ook zo'n schattig katje!

Hupje zit voor het raam.

Hij is groot geworden. Hij eet ook veel en drinkt wel drie
bakjes melk per dag.

Buiten is het koud, maar binnen is het heerlijk warm. De
haard brandt fel. De rode gloed van het vuur schijnt door de
micaruitjes. Bovendien kijkt het zonnetje de kamer in. Het
schijnt vrolijk over het donkere, harige vel van de poes.

Ha, wat vindt hij die warmte fijn! Ja, want buiten is het flink
koud. Het vriest!

In de tuin is de grond hard bevroren. In de fijne takjes van de
berk zitten kleumerig wat grauwe musjes. Die hebben het nu
moeilijk. De aarde is zo hard en al is hun snaveltje scherp, ze
kunnen deze niet openpikken. Bovendien, de wormpjes zijn,
nu het zo koud is, heel diep in de grond weggekropen. Nee,
voor de musjes is het niet prettig als het zo vriest.

Maar voor Hans wel! Hij gaat met zijn slee op het ijs. Volgend jaar krijgt hij schaatsen, heeft vader beloofd.

Hupje houdt niet van het ijs. Gisteren is hij over het kleine slootje dicht bij huis gelopen. Maar het is zo koud aan je poten. En hij is uitgeleden. Nee hoor, hij houdt meer van de lente.

De keukendeur gaat open. Rie komt naar buiten. Ze zet een emmer neer. Dan ziet ze de musjes. „Stakkers,” zegt ze, „hebben jullie zo'n honger? Wacht maar!”

Ze gaat weer naar binnen en komt terug met een bord koude aardappelen. Dat zet ze op de tegels van het paadje. De mussen rekken hun halsje en kijken goed uit.

Nauwelijks is Rie naar binnen, of rrrtss, daar vallen ze bijna uit de boom omlaag en pikken, pikken wat ze kunnen. Ha, dat is lekker! De mensen zijn lief! Die denken aan de hongerige musjes!

Maar ineens strijken daar drie grote, gespikkelde spreeuwen neer. Alsof alle aardappelen van hen zijn, zo staan ze met hun drieën om het bord. Waagt een musje het ook nog naar een kruimpje te pikken, dan wil een van de spreeuwen het steken met zijn scherpe snavel.

Die arme musjes! Ze hebben nog niet half genoeg!

Maar Rie ziet het. Dat wil ze niet. De spreeuwen mogen eten, want zij hebben ook honger! Maar de musjes niet minder.

Wat doet die slimme Rie?

Ze komt met twee bordjes naar buiten en legt op elk bordje een deel van de koude aardappelen. De drie bordjes zet ze wat

verspreid in de tuin. Ha, nu kunnen ook de musjes smullen. De spreeuwen staan weer met zijn drieën om één bordje, de musjes pikken uit de andere twee.

Hupje wilde eerst een dutje doen. Maar nu hij die vogeltjes ziet, is hij klaar wakker. Hij kijkt met gróte ogen. Hij wordt onrustig, springt van de vensterbank en loopt naar de keuken. „Kom jij wat warme melk halen, Zwartjak?” Als Rie vrolijk is, noemt ze Hupje altijd Zwartjak.

„Miauw!” zegt Hupje.

Rie schenkt wat in zijn bakje.

Eigenlijk heeft Hupje geen dorst. Hij denkt aan de vogeltjes. Maar hij is beleefd. Rie zal het niet prettig vinden als ze melk klaarzet en hij laat die staan.

Daarom drinkt hij langzaam een paar slokjes. Daarna gaat hij naar de keukendeur, keert zich om, kijkt Rie aan en roept weer: „Miauw!”

„Moet je naar buiten? Kom dan maar!”

Ze doet de deur open en weg vliegen alle vogels.

Vanuit de boom kijken ze toe. Ze zien hun kleine, zwarte vijand en hoe lekker ze de aardappelen ook vinden, ze durven niet naar beneden te komen.

Maar Hupje is slim. Hij blijft doodstil in een hoekje staan en verroert zich niet.

Een brutale mus roept: „Ik durf best!” Hij vliegt naar beneden en begint weer te smullen. Nu vatten ook de andere moed. Het laatst wagen zich de spreeuwen naderbij.

Hupje heeft geduld. Hij laat ze eerst een poosje eten. Geen

van de vogeltjes denkt meer aan hem.

Dan maakt Hupje zich gereed tot de sprong. Ineens . . . pats . . . daar valt hij, midden tussen de vogels.

Onder groot spektakel zijn ze allemaal opgevlogen. Hupje staat ze beteuterd na te kijken. Hij dacht toch werkelijk dat hij er eentje zou vangen.

Hoor die mussen en die spreeuwen in de takken van de berk eens te keer gaan. Die hebben dolle pret. Ze roepen: „Sliep uit, sliep uit!” en ze lachen, ja heus, ze lachen hem uit!

Hupje schaamt zich een beetje.

Hij kruipt weer in een hoekje en wacht af.

Weer vliegt een brutale mus naar beneden. En de ene na de andere volgt. Nu zal Hupje beter oppassen.

Hij neemt weer een sprong . . . rrrtss, alle vogels zitten plotse-ling in de boom, behalve één. Hupje houdt in zijn bek een musje bij de vleugel vast.

Het piept, ach, hoe piept het!

Poes wil wegkruipen onder de struiken. In alle stilte wil hij dat lekkere hapje opeten.

Hij hoort een stem, het baasje komt uit school.

„Hupje, Hupje, waar zit je?”

Hupje springt Hans anders altijd vrolijk tegemoet, nu doet hij juist iets anders. Met grote sprongen rent hij naar een hoek van de tuin, waar een rododendron staat.

Maar Hans ziet hem al.

„Foei, laat je los!” schreeuwt hij en vliegt Hupje achterna.

De poes kan niet meer weg uit de hoek. Hij laat het vogeltje

vallen en zet het op een lopen. Want Hans kijkt niet meer naar hem, maar naar het arme vogeltje.

Dat blijft stil liggen. Hij neemt het voorzichtig op. Ja, ja het leeft gelukkig nog. O, wat is Hans boos op Hupje, hoeveel hij anders ook van hem houdt. De tranen springen hem in de ogen. Straks zal hij hem een paar flinke tikken geven, maar nu moet het musje eerst naar binnen.

Moeder is in de keuken. Ze ziet verbaasd naar Hans' boos en rood gezicht en naar het vogeltje. Dan begrijpt ze het al.

Ze vergeten helemaal elkaar goedendag te zeggen. Ze kijken maar naar het musje.

„Het leeft gelukkig nog, Hans,” zegt moeder, „zet het binnen maar op de vensterbank.”

Dan gaan moeder en hij op een afstand kijken wat het vogeltje doet.

Het staat heel stil. Alleen hijgt het erg en het beeft. Je kunt zien dat het bang is. Het is natuurlijk ook erg geschrokken.

„Die gemene kat!” zegt Hans.

Moeder strijkt hem eens over zijn bol.

„Welnee, Hupje is niet gemeen. Als hij vogeltjes ziet, móet hij ze vangen. Dat is zo zijn aard. Vroeger leefden alle katten in het wild in de bossen. Daar moesten ze wel jacht maken op kleine dieren. Anders zouden ze doodgaan van de honger. De mensen hebben toen enkele katten getemd, tam gemaakt, zodat ze huisdieren werden. Van die getemde katten stamt Hupje af. Maar iets van hun roofdieraard hebben ze behouden. En dat is wel erg prettig. Want op boerderijen, op schepen en in

pakhuizen, waar heel veel muizen en ratten zijn, zorgen de katten ervoor dat niet alle eetwaar door hen opgegeten wordt. Hupje kan het dus heus niet helpen als hij jacht moet maken op een musje.

„O,” zegt Hans, „dan zal ik hem geen tikken geven, maar goed opletten dat hij niet achter de vogels aan zit. En als ik naar school ben, moes, wilt u dan kijken wat hij in de tuin uitvoert?”

Dat belooft moeder en nu probeert ineens het musje, dat al die tijd stond te beven, zijn vleugeltjes uit te slaan.

En het lukt, kijk, hij vliegt omhoog en fladdert tegen de ruit. „Ik geloof dat hij weer helemaal beter is. Hupje had hem zeker nog maar net te pakken!”

Moeder zet het raam open en het vogeltje vliegt verheugd naar buiten.

Hans zucht ervan, zo bang was hij dat het musje zou doodgaan. Hij is zo blij dat het weer kan vliegen en in de berkeboom zitten.

Dan gaan ze eten. Hans eet drie boterhammen, één met kaas, één met worst, één met chocoladehagelslag. Als hij klaar is, mag hij vast naar buiten. Kari, zijn vriendje, staat al op hem te wachten.

Ze zullen gaan sleetje rijden op de sloot, want al houdt Hupje niet van het ijs, Hans wel, hoor!

Daarvoor is hij immers een Hollandse jongen!

Het is februari.

Het ijs in de sloten is gesmolten. Dat vindt Hans wel een beetje jammer. O, ze hebben zo'n pret gehad met de slee!

Maar moeder zegt: „Nu wordt het gauw lente.” En dat is ook heerlijk.

In de tuin, daar waar de zon het eerst is, bengelen al een paar sneeuwkllokjes aan hun ranke steeltjes. En hier en daar priemen de scherpe puntjes van de krokusblaadjes al uit de aarde. Ook de vogels weten al dat het voorjaar wordt. Ze spelen krijgertje of vechten en maken een leven van belang.

Eén musje vliegt zowaar al met een strootje in zijn bek. Die wil zijn huisje gauw klaar hebben.

Als Hans de tuin binnenloopt, hoort hij achter de schutting een vreselijk gekrijs en geblaas en het geluid van vechtende dieren.

Maar de vechtersbazen zijn dit keer geen vogels, het zijn katten. Hans gluurt door een rond gat in de schutting. Daar ziet hij in de tuin der burens Hupje aan het vechten met een grote, grijze kater.

O, o, hoe gemeen! Kijk dat valse beest Hupje bijten. Hupje weet zich geen raad: die grijze is wel twee keer zo groot als hij.

Hans klimt vliegensvlug in de appelboom. Hij laat zich op de schuur zakken en aan de andere kant er weer af. Dan vliegt hij op de vechtende katten toe. De grote grijze laat ineens los en stuift aan de andere kant over de schutting weg.

Hupje staat te beven, nog met gekromde rug en de oren plat

van angst. Arme poes! Hij bloedt uit zijn oor en bekje. Hans streelt hem over de kop. Wat is dat nu? Er zit warempel een nagel in zijn kop! Een nagel van die grote grijze! O, wat hebben ze gevochten.

Hans trekt de nagel eruit.

„Kom maar gauw, Hupje, ik zal je thuis wel lekker afwassen.”

In de keuken wordt poes afgepoetst en na een schoteltje vis-

resten en een slokje melk is hij weer vrolijk en strijkt snorrend 'langs Hans' heen. Dan gaat hij gemakkelijk voor de haard op zijn kussentje liggen en denkt aan geen grote, grijze katers meer.

Ondertussen eet Hans zijn boterhammen. Hij heeft zo'n trek. „Ik kan wel alle boterhammen opeten!” zegt hij als hij aan zijn vierde begint.

Moeder lacht, maar Rie zegt: „Alsjeblieft niet, ik wil ook wel wat!”

„Ik moet wel veel eten,” zegt Hans, „ik ga vanmiddag naar de boerderij! Kari en Pieter gaan ook mee!”

Kijk, daar staan ze al voor het raam.

„Kom je?” roepen ze.

„Ja, ik kom!” schreeuwt Hans terug. „Moes, mag ik nog een paar boterhammen mee? Die eten we dan vanmiddag op als we honger hebben!”

„Je lijkt wel de hollebolle Gijs!” lacht moeder. Maar ze maakt toch drie boterhammen klaar en doet er een lekker stuk koek op.

„Om vijf uur thuis, hoor,” roept ze nog, „en voorzichtig zijn met de trein!”

Ja, ze moeten de spoorbaan over als ze naar de boerderij gaan. Als ze niet goed opletten, is dat gevaarlijk. Maar moeder kan Hans best vertrouwen. Hij kijkt goed uit en is erg voorzichtig. De boerderij is tien minuten lopen van Hans' huis. Ze moeten eerst over een wei, langs een brede sloot. Dan komen ze aan de spoorbaan. Ze kijken goed naar links en naar rechts om te

zien of er geen trein aankomt. Wanneer er een nadert, gaat ineens het sein omhoog. Daar letten ze ook goed op en als dit zo is, wachten ze altijd even. O, ze staan er heel ver van af. Er is geen gevaar. Maar het is zo'n leuk gezicht de trein voorbij te zien stuiven. Ja, kijk, daar komt er een. Ze wachten. Dat duurt niet lang. De trein rijdt zo hard.

Alle drie beginnen ze te zwaaien. Als de trein voorbijvliegt, zwaaien de conducteur en sommige mensen in de wagons terug.

„Ik word ook conducteur,” zegt Kari, „lekker, dan rijd je het hele land door!”

„Ik word piloot, dan vlieg je over alles heen.”

Hans weet het nog niet. Hij wil ook wel graag conducteur worden. Maar varen op een groot schip is ook zo fijn. Oom Jan is kapitein. Die maakt zulke verre reizen. En soms brengt hij zulke mooie dingen mee.

Nu lopen ze weer verder langs de sloot, tot ze aan de ophaalbrug komen. Als ze die overgaan, zijn ze op het erf van de boerderij.

Rondom de boerderij zijn hoge bomen. Als het hard waait, hoor je ze ruisen als er nog bladeren aan zitten. Zijn ze kaal zoals nu, dan hoor je de takken kraken. In die takken zitten veel vogels. Die schommelen heerlijk heen en weer.

Maar de vriendjes kijken nu niet naar de vogels. Die zien ze thuis in de tuin ook wel. Hier zijn andere dieren. En zoveel! En zoveel schuren. Want daarin wonen ze.

In een schuur staan twee magere zieke koeien en zes flinke

varkens. Als je naar de varkens gaat kijken, verdringen ze zich voor de schutting. Ze proberen door de openingen tussen de planken van het hok de platte schijven van hun beweeglijke snoeten te duwen.

In een hoek staan de konijnehokken. Daarin wonen zestien langoren. Twee zijn wit met rode oogjes, de andere licht- en donkerbruin en grijs.

In de schuur daarnaast staat de stier, stevig vastgebonden. Die deur is op slot. Ze weten dat, omdat Jacob, de knecht, hun dat een keer verteld heeft.

Daar mogen ze nooit binnen. Want een stier kan wel eens gevaarlijk zijn.

Dan staat er nog een schuur apart. Daarin zijn vier hokken. In het eerste zit het moedervarken. Daarnaast liggen of krioelen tien allergrappigste kleine biggetjes, nog heel roze en blank en met een krulletje in hun staart. In het derde hok wonen drie al vrij grote varkens en helemaal achteraan huist vader varken.

Nee maar, dat is een reus, hoor!

De jongens zijn alle drie een beetje bang voor hem. Ze durven niet goed dichtbij te komen. Weet je, soms legt hij zijn grote voorpoten op het hek en dan lijkt het net of hij eruit zal klimmen.

O, en dan zijn er nog koeien in de grote stal. De staarten zijn met de pluim iets opgebonden aan een touw, dat achter langs de koeien gespannen is. Dat moet wel, anders zwaaien ze ermee als ze gemolken worden en dan komt er vuil in de

melkemmer. Of de boer krijgt zo'n vieze staart tegen zijn wang. Ook de beesten zelf worden met touwen of kettingen, elk op zijn plaatsje, vastgehouden. Als ze moe zijn kunnen ze wel liggen, maar weglopen kunnen ze niet.

Hans heeft wel eens medelijden met ze. De hele winter moeten ze maar stilletjes op hetzelfde plekje staan. Maar over een paar weken misschien al mogen ze naar buiten en weer smullen van het lekkere, malse gras. Dan zijn de koeien zo blij. Ze hollen en rennen maar, tot ze weer een beetje aan hun vrijheid gewend zijn.

Er zijn ook veel kippen, witte en grijze en bruine. En nog een paar heel kleine. Krielkipjes, noemt de boerin ze. Kijk, het krielhaantje staat parmantig te kraaien op het dak van het kippenhok.

En dan lopen er nog drie poesen rond, een rossige, een witte en een zwart-met-witte.

De rossige is doof en heet Doortje, de witte kan niet goed meer zien en heet Floortje en de wit en zwart gevlekte heet alleen maar poes en die kan horen en zien voor alle drie tegelijk.

Ja, ja, er zijn heel wat dieren op de boerderij. Daarom vinden de drie vriendjes het er zo heerlijk! Maar niet alléén daarom. Er is ook nog een schuit. Half in de modder van de sloot gezakt weliswaar, maar de andere helft steekt toch nog omhoog. En nu kun je zo lekker daar op- en afspringen. Je moet natuurlijk oppassen dat je er niet naast springt, anders haal je een natte voet. Als moeder het zag, zou ze schrikken. Maar

Hans is wel voorzichtig. En Kari en Pieter ook.

Als ze alle beesten zo een beetje bekeken hebben, gaan ze schuitle springen.

„Jongens, ga mee naar de wagenshuur!” roept Kari dan ineens.

In de wagenshuur staan oude boerenkarren. Daar kun je ook zo heerlijk op- en afklimmen. En als je op de bok zit, klak je met je tong en zwaai je met een tak, en kijk dan dat paard eens draven, de vonken vliegen uit de hoeven! Vooral als je er dan nog „Hu peerd!” bij roept, net als Jacob doet.

Aan alle balken en binten van het dak hangen grote spinnewebben als stukken grijs vlaggedoek. Als het erg waait, wapperen ze heen en weer. Maar de vriendjes kan dit niet schelen. Dat hoort nu eenmaal zo in een oude schuur. Rie zou ervan griezelen en gauw de zwabber pakken... Maar Rie komt hier niet. Die past op dat Hupje de vogeltjes niet achterna zit.

Maar die hooiberg is toch het heerlijkst. Jacob heeft er een gat in gemaakt. Daaruit haalt hij steeds vers hooi voor de koeien. Dat gat is net een soort kamertje. De muren zijn gemaakt van stevig in elkaar geperst hooi. En het ruikt er zo lekker. En het is er zo warm! Je voelt er niets van de gure wind.

Daar gaan ze hun boterham opeten. Het smaakt hier veel lekkerder dan thuis.

Als de boterham op is, gaaan ze spelen. In de hooiberg.

„Ik ben een leeuw,” roept Pieter, „ik zal jullie opeten!” En hij wil Hans en Kari aanvallen.

Maar ineens staat Jacob voor de hooiberg. Zijn pet staat achterstevoren, de klep wijst naar achteren. Zijn blauwe kiel zit vol vlekken.

„Zeg, hé, knullen, kom daaruit. Jullie mogen niet in het hooi spelen! Dan willen de koeien het niet meer eten. Ga maar mee kijken, ik ga de beesten melken!”

Ze springen vlug uit de hooiberg. Hun kleren zitten vol pluusjes en korreltjes. Maar die vallen er wel af als ze lopen.

Dan kijken ze hoe Jacob de poten van de koeien vastbindt, op het melkstoeltje gaat zitten en de blanke, schuimende melk in de emmer spuit.

Als alle koeien een beurt gehad hebben, zegt Jacob: „En nou, vott, naar huis! En niet meer in de hooiberg!”

De boerin komt uit de keuken.

Het ruikt lekker naar boerenkool met worst. Als de jongens de etenslucht ruiken, weten ze ineens dat ze honger hebben. Ze lopen hard langs de sloot. Bij de overweg kijken ze goed naar links en rechts: nee, er komt geen trein, ze kunnen gerust de spoorbaan oversteken. De hemel in het westen wordt al een beetje roze.

„Zaterdag gaan wij weer!” zegt Hans tegen zijn vriendjes als hij het tuinhok openduwet. Dan ziet hij Hupje en is ineens de hele boerderij vergeten.

Maar 's avonds, voor hij inslaapt, denkt hij nog: „Ik geloof dat ik maar boer word. Dan ga ik... lekker... in... de... hooiberg... slapen...”

„Hans, ben je er al uit?” roept moeder.

Hans kruipt nog wat dieper onder de dekens. Vandaag heeft hij geen zin. Hij wil in bed blijven. Het is er zo lekker warm. En al schijnt de zon en zijn de narcissen in de tuin vandaag vast al opengegaan, het kan hem niets schelen. Het wordt toch een nare dag.

Gisteren had hij van de juffrouw een rijtje sommen meegekregen om thuis te maken. En dat heeft hij niet gedaan. Hij heeft, toen hij uit school kwam, verstoppertje gespeeld tot moeder hem riep voor het eten. En na het eten . . . ja, toen had hij nog wel even tijd gehad! Maar hij wilde zo graag met Rie „Mens erger je niet!” spelen.

Rie liet de vaat hiervoor even staan. En ze speelden maar. Het was zo leuk. Hans gooide met de dobbelstenen wel drie keer achter elkaar zes. En toen mocht hij steeds weer gooien. En Rie, die het al bijna gewonnen had, moest twee keer helemaal opnieuw beginnen.

Maar boos worden mocht ze daarom niet. Want het spelletje heet toch „Mens erger je niet!” en ergeren is hetzelfde als boos worden.

Toen Hans het voor de derde maal speelde, verloor hij en toen werd hij boos.

Vader zei: „Hans, alleen flauwe jongens worden kwaad als ze een spelletje verliezen. Grote jongens zeggen tegen hun tegenspeler: „Ik ben blij dat je het gewonnen hebt.” Bovendien, dit spelletje heet: „Mens erger je niet!” Ieder die toch boos wordt als hij verliest, mag het niet meer spelen.”

En nu wordt Hans ook niet meer kwaad als hij verliest. Maar . . . hij vindt het toch fijn als hij het wint, dat begrijp je. Toen hij met Rie gespeeld had, was het bedtijd. En natuurlijk kon hij niet in slaap komen. Hij moest aldoor aan zijn sommetjes denken.

Toen hij eindelijk sliep, droomde hij dat hij al zijn sommetjes op het bord moest maken en ze waren allemaal fout.

De juffrouw werd vreselijk boos. „Je hebt je sommetjes thuis niet gemaakt, hè? Daarom kun je ze nu ook op het bord niet maken!” en ze prikte hem met de aanwijsstok in zijn buik en al prikkend duwde ze hem zo hard tegen de muur, alsof ze hem erdoor wilde duwen.

Hij werd met een schreeuw wakker, al heel vroeg. Het was buiten nog donker, de hanen begonnen te kraaien. Toen kon hij niet meer slapen. Je begrijpt wel dat hij nu echt moe is.

Maar hij moet er toch uit. Moeder trekt de dekens van hem af. „Ik wil niet naar school, ik heb buikpijn!”

Ja heus, hij voelt het, hij heeft echt buikpijn! Daarom moet hij toch werkelijk thuisblijven.

„Ik zal even je temperatuur opnemen,” zegt moeder, „en als je geen koorts hebt, moet je naar school.”

Hans heeft geen koorts.

„Was je vlug en kleed je gauw aan, je bent al zo laat!”

Bah, het water is vanmorgen zo koud en er zit ook al een knoop in zijn veter. Die kan hij er niet uitkrijgen.

Als hij eindelijk beneden komt, heeft moeder kaas op zijn brood gedaan. En hij wilde veel liever jam. En als hij een slok

melk wil nemen, stoot hij zijn beker om. De melk vloeit als een brede, witte rivier over het tafellaken.

Moeder is boos. „Foei, Hans, wat heb je vanmorgen? Ik vind je niets lief. Dat komt van al je zeuren. En ik heb juist zo'n hoofdpijn vandaag!”

Nu is hij ineens zijn boze bui vergeten. Heeft moeder hoofdpijn vandaag? Dat is naar! Hij houdt zoveel van haar. Hij wil niet dat zij ziek wordt.

Als hij zijn brood op heeft, loopt hij gauw naar boven. Hij haalt het flesje eau de cologne. Als ze daaraan ruikt, zal de hoofdpijn wel overgaan.

Moeder lacht alweer als hij met het flesje aankomt. Ze vindt het lief van hem. En ze geeft hem een kus.

Dan gaat hij naar school. Maar hij loopt langzaam. Anders holt hij hard de juffrouw tegemoet. Die komt van heel ver op de fiets. Maar nu wil hij haar liever niet zien.

Het wordt natuurlijk een nare ochtend. Hij krijgt een flink standje, omdat hij zijn sommen niet gemaakt heeft. En nog een standje, omdat hij niet recht zit. Bovendien geeft Kurt Wiel hem een stomp onder de bank en als Hans omkijkt, moet hij op de gang onder de klok staan. Kurt Wiel, die de schuldige is, mag blijven zitten en in het mooie, nieuwe leesboek kijken.

Er is in de gang wel een prachtige plaat, waarop de Here Jezus zit, met allemaal kinderen om zich heen, blanke kinderen, Chineesjes, negertjes, Indiaantjes, en daar kijkt Hans altijd graag naar, maar hij kan er niet een uur lang naar kijken.

Hij wordt ook zo moe van het lange staan.

Langzaam loopt hij om twaalf uur naar huis.

Rie snijdt brood in de keuken.

„Waar is moeder?” vraagt hij direct.

„Moeder ligt in bed, zij is ziek, wees maar heel stil!”

„Mag ik moeder niet gedag zeggen?” vraagt hij bedrukt. „Ik zal heus heel rustig zijn.”

„Ik zal eens kijken of ze slaapt.”

Rie loopt op de tenen naar boven. Hans wacht beneden in de gang.

Daar komt ze weer.

„Moes is wel wakker, maar ze heeft erge pijn. Ze wil graag een sinaasappeltje. Dat kun jij zo netjes schoon maken. Doe het maar, dan mag jij het haar brengen.”

Ha, gelukkig, hij mag wat voor moeder doen. Sinaasappelen schoon maken, dat kan hij. Geen velletje blijft eraan en de appel zelf geheel gaaf.

Binnen gaat hij gauw aan het werk. Hij kiest de grootste sinaasappel uit de schaal. Uit de kast pakt hij twee bordjes en een mes. Eén bordje is voor de schil, op het andere komen netjes langs de rand de sappige partjes.

Hupje die op een stoel ligt te slapen, hoort het gerammel van de bordjes. „Dat is wat lekkers voor mij!” denkt hij, rekt zich uit en springt van de stoel.

„Nee, poesje, daar houd jij toch niet van!” zegt zijn baasje.

„Die sinaasappel is voor mamma. Moeder is ziek. Ga je straks even mee naar de vrouw?”

„Miauw!” roept Hupje. Dat betekent in kattetaal: „Ja, baasje!”

Als de appel klaar is, loopt Hans, gevolgd door Hupje, zachtjes de trap op. Bij de deur van moeders slaapkamer wacht hij even, draait dan voorzichtig de kruk om.

Moeder ziet rood, je kunt merken dat zij pijn heeft, maar ze lacht hem toch vriendelijk toe.

„Kom niet te dicht bij mij, want ik heb keelpijn. Wat ziet die sinaasappel er lekker uit! Dank je wel!”

Ze fluistert een beetje, natuurlijk omdat haar keel zeer doet. Hans wil moeder van school vertellen, maar hij doet het niet. Ze heeft pijn en ze zou het naar vinden als ze hoorde dat Hans zijn werk niet gemaakt had. En dat hij ook nog op de gang moest staan. Dan had ze twee nare dingen. Eén naar ding is al erg genoeg.

Hij tilt Hupje op en zegt: „Word maar gauw beter, lieve moes!” Hij streelt over haar hand en laat Hupje er ook over strelen met zijn voorpootje.

Dan lacht moeder een beetje. „Ga nu maar gauw naar beneden, jongen, en eet lekker. En wees erg lief, Rie heeft het druk!”

Het wordt een saaie maaltijd. Vader komt nooit thuis om twaalf uur. En Rie zegt niet veel. Ze denkt erover hoe ze al het werk zal klaarkrijgen, nu moeder ziek is. Ze moet ook nog boodschappen doen. En Hans denkt aan Kurt Wiel. „Ik zal hem nog wel eens krijgen. Voor die stomp!”

„Drink je melk op, Hans, ik moet nog boodschappen doen!”

„Zal ik die voor je doen, Rie?”

Rie kijkt blij. „Graag, Hans, dan kan ik gauw voortmaken met het andere werk!”

Ze schrijft de boodschappen op een papiertje en doet dit samen met een rijksdaalder in Hans' portemonnee. Dan geeft ze hem de tas. Hij peutert aan zijn spaarpot. Er valt een kwartje uit.

„Waarom doe je dat?” vraagt Rie verwonderd.

„Ik koop een rolletje drop voor moeder!”

Hans holt. Hij wil gauw klaar zijn met die boodschappen. Te laat op school komen gaat niet.

Gelukkig wordt hij bij Jansen direct geholpen. Hij krijgt nog een pepermuntbal toe ook.

Die nare dag wordt toch al een beetje minder naar. Alleen,

moeder moest niet ziek zijn. Misschien helpen de dropjes wel. Moeder is altijd zo vrolijk. Ze vraagt steeds zo vriendelijk als je uit school komt: „En . . . heb je het fijn gehad?”

En meestal zegt Hans dan: „Knots!” Dat zeggen ze op school allemaal als ze iets prettig vinden.

En moeder vertelt zo mooi. Soms verhalen uit de kinderbijbel. Soms uit de sprookjesboeken die in de kast staan. En ze dekt je 's avonds zo lekker toe. Misschien is ze morgen al beter.

Als hij de boodschappen in de keuken heeft gelegd, pakt hij het rolletje drop en loopt zacht de trap op. Voorzichtig draait hij de kruk van de deur om.

Moeder slaapt.

Hij legt de rol drop in haar geopende hand. Dan sluipt hij stil weg.

Op school moet hij er steeds aan denken hoe verrast moeder zal wezen over de dropjes.

Om vier uur loopt Kurt Wiel vlak langs hem, maar Hans probeert niet hem te pakken. Hij is veel te verlangend naar moeder.

Thuisgekomen mag hij weer een sinaasappel schoon maken en boven brengen.

Moeder ziet nog roder dan vanmorgen. Maar weer lacht ze zo lief.

„Ik dank je voor de dropjes, lieve jongen,” fluistert ze, „het is heerlijk erop te zuigen, mijn keel doet heus al minder pijn. Neem jij er ook een,” zegt ze en wijst naar de aangebroken rol die op het nachtkastje ligt. „Maar maak het papier aan de

onderkant open, ik ben zo bang dat je anders ook ziek wordt, keelpijn is besmettelijk.”

Maar Hans wil geen dropje hebben. Die zijn voor moeder. Beneden gaat hij een hijskraan maken van zijn meccanodoos. Hupje zit ernaar te kijken en knipt af en toe met zijn ogen. Vader schrikt als hij 's avonds thuiskomt en hij hoort dat moeder ziek is.

Hij belt de dokter op. Die moet morgen komen, want moeder heeft koorts.

Na het eten mag Hans een grote plaat zien die vader heeft meegebracht. Er staat een grote boot op, de „Columbus”.

Columbus was de man die Amerika ontdekte. En die boot vaart van Rotterdam naar Amerika! Hans vindt dat die naam dan ook precies bij dat grote schip past.

En die boot is zo grappig getekend. Het is of een reus hem met een mes heeft doorgesneden. Net zoals je een appel doorsnijdt. Dan zie je het witte vruchtvlees en het klokhuis met de pitjes. En zo zie je nu op die tekening wat er binnen in die boot zit. Dat heet een „doorsnede”, zegt vader.

Er zijn slaapkamertjes, er zijn keukens, er zijn grote zalen, waarin je kunt eten en spelletjes doen of muziek maken, er is een kinderkamer met platen aan de muur en kasten vol speelgoed. Hans ziet er zelfs een groot hobbelpaard in staan. Er is een ziekenzaal, een apotheek, er is een kaartenkamer, waarin de kapitein met de stuurman op de kaarten kijkt. Zo'n kamertje heeft oom Jan. Als hij van de eerstvolgende reis terugkomt, mag Hans mee aan boord. Dan zal hij dit alles zien.

Kijk, er is zelfs een kapper op het schip. Het is wel heel klein getekend, maar je kunt goed zien dat hij een mijnheer staat te scheren. Die mijnheer ziet helemaal wit om zijn neus. En daar is de linnenkamer, daar worden de lakens, de handdoeken en het andere linnengoed bewaard. En wat zijn er veel badkamers aan boord.

Beneden in het schip is het ruim. Daar liggen de kisten en zakken vol waren. Die worden verkocht in vreemde landen. En voor dat geld worden weer waren in het vreemde land gekocht die wij nodig hebben. Dat heet handel drijven.

Op de tekening zie je ook een kamertje vol hangen met vlees en worsten en vissen. Dat kamertje heet de vrieskamer. Daar is het zo koud. Dat moet wel, want de boot vaart vaak door warme streken. Daar zouden al die eetwaren bederven als ze niet in zo'n ijskamer bewaard werden.

Hans vindt die plaat toch zo mooi. Hij kan haast niet wachten tot hij zo'n boot eens werkelijk zal zien. Over een maandje komt oom Jan thuis. Maar dat duurt nog zo lang.

„Kom baasje,” zegt vader, „het is bedtijd. Morgen kun je weer naar die boot kijken. Neem de plaat maar mee naar boven.”

Moeder slaapt. Hans mag nu niet bij haar.

„Zouden de dropjes helpen?” denkt hij nog, voor hij inslaapt.

Nee, de dropjes helpen niet. Moeder is de volgende dag nog zieker. De dokter komt en kijkt bedenkelijk.

Hans mag vandaag niet bij moeder. Hij zoekt zijn troost maar bij Hupje. Maar die krabt hem. Alles gaat ook verkeerd, nu moeder ziek is.

Op school moest hij weer op de gang staan. En het was opnieuw de schuld van Kurt Wiel. Die pakte Hans' inktlap. En toen Hans hem terug wou nemen, stuurde de juffrouw hem in de gang.

En terwijl hij om twaalf uur naar huis liep met Pieter, zei hij hardop: „Ach jô, de juf is gek.” En de juf liep vlak achter hem:

Hij schrok en holde hard naar huis. Zou ze het gehoord hebben? Dat kon best. Hij dacht erover maar niet meer naar school te gaan.

Maar om kwart voor twee roept Rie hem en moet hij toch naar school.

Hij durft haast niet de klas in. Maar de juf zegt niets, nee hoor. Ze heeft het vast niet gehoord, want ze is nu weer lief en vriendelijk. Daar is hij toch zo blij om. Nu zal hij wel goed oppassen dat hij geen straf meer krijgt door Kurt Wiel.

Hij doet zo zijn best met schrijven, dat hij een plaatje in zijn schrift krijgt.

„Het is toch wel fijn op school,” denkt hij om vier uur. „Ik ben toch blij dat ik gegaan ben.”

Als hij thuiskomt, wie zit daar dan? Oma, oma is gekomen.

O, wat heerlijk, nu wordt het weer gezellig in huis. Ja, Rie is

wel erg lief, maar 's avonds, na de afwas, gaat ze naar huis. Overdag is ze hard aan het werk en kan niet binnen zitten met een naaiwerkje, zodat je haar alles kunt vertellen.

Oma zegt: „Je tekening hangt fijn in mijn kamer. Ik kijk er telkens naar. Ik ben er nog steeds erg mee in mijn schik.”

Dat vindt Hans prettig. Hij zal nog eens een mooie tekening voor oma maken. Misschien een boot. Of een vliegtuig. Of een trein. Er is zoveel dat je kunt tekenen.

's Avonds voor het naar bed gaan mag hij even bij moeder om het hoekje kijken.

O, o, ze ziet nog zo rood. Ze kan haast niet lachen.

Bedrukt stapt Hans in bed.

Als oma naar beneden is, vouwt hij weer zijn handen. Hij heeft zijn avondgebed wel gedaan en daarna nog voor moeder gebeden, maar nú wil hij het weer doen.

Op school had de juffrouw zo mooi verteld van de Heer Jezus. Alle zieke mensen kwamen bij Hem. Hij raakte ze even aan en ze werden beter.

Bea had haar vinger opgestoken en gezegd: „Ik wilde dat de Heer Jezus nog maar op aarde was. Dan kon mijn oma naar Hem toegaan. Als Hij haar dan aanraakte, was ze ook ineens beter.”

En toen waren er direct een heleboel vingers in de lucht van kinderen die een zieke tante of een zieke zusje of een ander ziek familielid hadden en allen wilden ze dat de Heer Jezus hier nog maar woonde.

Maar de juf zei: „Het is voor al die zieke mensen precies het-

zelfde of Hij hier of in de hemel is. Hij is zó machtig, dat Hij vanuit de hemel hen ook beter kan maken, al raakt Hij hen niet met zijn hand aan. Als Hij alleen maar denkt: „Ik wil dat ze beter worden,” dan worden onze zieken ook beter. Maar soms heeft Hij de een of andere reden dat we een poosje ziek moeten zijn. Misschien moeten wij leren geduld te hebben of zijn we helemaal vergeten om aan Hem te denken. Gezonde mensen hebben het altijd zo druk. En dan gebruikt Hij ziekte wel eens, opdat we weer aan Hem zullen denken.”

Maar moeder heeft wel geduld. En ze denkt ook vaak aan de Heer Jezus. Vertelt ze Hans niet altijd die mooie verhalen uit de bijbel? Waarom ze dan ziek is, begrijpt hij niet. Maar ze moet weer beter worden.

Daarom vraagt hij met stijf toegeknepen ogen en met zijn handen zo stevig gevouwen, dat de knokkels wit zien, of Hij toch aan moeder wil denken, zó, dat ze beter wordt.

Wanneer hij zijn ogen weer opendoet, ziet hij tussen de niet geheel gesloten gordijnen een sterretje staan. Dat pinkelt en knipoogt tegen hem of het zeggen wil: „Ga maar slapen, moeder wordt beter!”

Hans gaat ook slapen, maar moeder slaapt niet. En vader en oma slapen ook niet erg veel. Moeder is erg ziek. Om beurten waken ze bij haar.

Ach, wat valt Hans dat 's morgens tegen. Hij had er zo vast op gerekend dat moeder vandaag al beter zou zijn. Hij heeft er zo hard voor gebeden.

Eerst is hij er bedroefd om. Dan wordt hij boos. Hij wil niet

meer bidden. Het helpt toch niet.

Maar als hij oma tegen Rie hoort zeggen dat moeder zoveel pijn heeft, kruipt hij toch weer in een hoekje en vanzelf gaan dan zijn ogen dicht en vouwt hij zijn handen.

„Ik wou maar dat ik die pijn van moeder mocht hebben!” denkt hij als hij naar school gaat. Dat zou hij zo graag voor haar overhebben.

Het zijn nare dagen, al is oma er en vertelt ze Hans elke dag een verhaal. En al speelt Rie elke avond met hem een spelletje „Mens, erger je niet!”

Iedere dag brengt hij moeder wat bloemen. Een paar sneeuw-klokjes die hij in de tuin plukt, wat narcissen, of speenkruid dat bij de sloot, aan de rand van de weide, al glimt in de zon. En iedere avond vraagt hij weer aan de Heer Jezus of Hij moeder toch beter maakt. Dat zal helpen, dat weet hij zeker, al is hij wel wat ongeduldig.

En heus, op een middag, als Hans thuiskomt, lachen oma en Rie zo vrolijk en tegelijk zeggen ze: „Morgen mag moeder een uurtje beneden!”

Hans kan wel op zijn handen gaan staan, zo blij is hij. Maar dat kan niet in de kamer. Daarom pakt hij met een zwaai Hupje op om die eens goed te knuffelen en een beetje met hem te spelen. Maar Hupje geeft een kreet en krabt hem over de hand. Hij laat hem verschrikt los en poes kruipt onder de divan.

„Hupje is een beetje ziek, Hans, je moet maar niet aan haar

komen," zegt oma, „ik denk dat ze kleintjes moet krijgen, ze is zo dik geworden de laatste tijd. Het is een moederpoesje, Hans!”

„Kleintjes?” vraagt Hans. „O, wat zou dat enig zijn! Is Hupje daarom zo dik? Ik dacht omdat ze zoveel at! Een moederpoesje! Mag ik het gauw aan moeder vertellen?”

Dat mag en moeder is er ook erg blij om. Ze zegt wel haast niets, maar ze luistert naar Hans met een gelukkig gezicht. Het is heerlijk hem zo vrolijk te horen babbelen en geen pijn meer te hebben.

Het is zeven uur.

Hans is al wakker.

Vandaag mag moeder de hele dag op. Wel moet ze 's middags nog rusten en 's avonds bijtijds naar bed.

Oma is gisteren weer weggegaan. In haar koffer zat een grote tekening van een vliegmachine. Die komt naast de tekening van het huis te hangen. En Hans mag in de vakantie komen kijken. Dan blijft hij een hele week en mag hij Amsterdam zien, de dierentuin en het Vondelpark en het IJ, dat brede water, waar al de grote boten liggen en de kleintjes kris-kras langs elkaar heen schuiven.

Maar het is nog geen vakantie, het is wel een feestdag vandaag: moeder is weer beter!

Hans klimt uit bed, wast zich zonder veel geluid te maken en

kleedt zich stilletjes aan.

Hij hoort vader beneden. Die zet thee. Ja, moeder moet nog een beetje verwend worden. Ze krijgt een kopje thee op bed en een beschuitje met suiker. En Hans wil het beschuitje klaarmaken en boven brengen.

Vader lacht als hij Hans al kant en klaar de kamer ziet binnenkomen, zelfs al met een mooie scheiding in zijn haar.

„Mag ik het beschuitje klaarmaken?” vraagt hij als hij vader goedemorgen heeft gewenst.

Natuurlijk mag dat.

Als de beschuiten klaar zijn — want de twee mannen willen er ook wel een — schenkt vader de thee in.

Ondertussen gaat Hans naar de bijkeuken.

Hupje slaapt nog.

Nee, kijk, zij tilt haar kopje op. Wat ligt er tussen haar pootjes, tegen haar buikje aan?

Kleintjes, kleintjes, Hupje heeft vannacht kindertjes gekregen, o, wat enig!

„Vader, vader,” roept Hans hard.

Daar is vader al.

„Ach, Hupje heeft jongen!”

„Het zijn er vier, vader, het zijn er vier!”

Wat zijn ze klein! Ze hebben alle vier hun oogjes nog dicht.

„Die blijven altijd een dag of wat gesloten!” zegt vader.

Hans streelt ze voorzichtig. Hupje vindt dat best. Ze weet wel dat het baasje haar kindertjes geen kwaad doet.

Vader vindt ze ook lief. Maar hij moet de thee naar moeder

brengen. Anders wordt die koud en dat is niet lekker.

Hans wil een kattenkintje aan moeder laten zien. Maar dat vindt Hupje niet goed, ze wordt onrustig.

„Doe het maar niet,” zegt vader, „vertel het moeder maar, dan kan ze ze straks alle vier bekijken.”

Hans kan niet gauw genoeg de trap oplopen. Door de haast glijdt bijna het beschuitje van het bord af.

Moeder is even blij als Hans met de vier poesekinderen. En ze vindt ze alle vier even lief. Eén poesje is helemaal zwart, één wit en zwart gevlekt en twee lijken precies op hun moeder.

Vandaag is het wel een echte feestdag èn omdat moeder beter is, èn om de poesjes èn omdat het woensdag is.

Nu hoeft Hans ook niet meer naar een poesje voor Joke uit te zien: ze kan nu kiezen uit vier!

's Middags komt ze gauw kijken. Maar voor ze de poesjes gaat bewonderen, zegt ze eerst tegen Hans' moeder: „Wat fijn dat u weer beter bent!”

Eigenlijk zijn ze alle vier even lief. Eén lijkt erg veel op Hupje en die wil Joke toch wel heel graag hebben. Maar pas over twee maanden is het diertje groot genoeg om bij zijn moedertje vandaan te gaan.

„Nu moeten we ze weer met rust laten,” zegt Hans, „kleine katten hebben veel slaap nodig! Ga mee naar buiten, dan gaan we speenkruid plukken!”

Als moeder gerust heeft, vindt ze de gele bloemen in een vaasje op het tafeltje bij haar stoel. En op de theetafel staat een schaal met taartjes. Want moeder trakteert omdat ze weer beter is.

Joke en Hans mogen eerst uitzoeken.

„Ik neem een tomposes!” zegt Joke.

„En ik een zandgebakje!”

Dan gaan ze weer naar buiten, spelen met de bal, rijden op de step.

Als Hans Kari ziet, moet die toch ook heel even naar de poesjes kijken. „Ik vraag aan moeder of ik er ook een mag. Dan neem ik die witte. Weet je nog, Hans, dat we Hupje van de schoolmuur haalden? Toen was hij nog zo klein!”

„Ja, dat weet ik nog best. Maar je moet nu niet meer „hij” zeggen, maar „zij”, het is toch een moederpoesje?”

Hupje wordt onrustig van al die kinderen. Haar kleintjes piepen zacht. Daarom gaan ze maar weer naar buiten.

Rie heeft een echt feestmaal gekookt: tomatensoep, andijvie, biefstuk en citroenvla toe.

Hupje krijgt ook vlees en een lekkere gekookte vis. Ja, zo'n poesemoedertje moet ook een beetje verwend worden!

Die avond brengt moeder Hans weer naar bed.

Voor, ze de gordijnen dichtschuift, kijkt ze even naar buiten.

Hans komt naast haar staan en kijkt ook.

Er zijn grote wolken en een lachende maan staat aan de hemel.

De wolken schuiven af en toe snel voorbij zijn glundere gezicht. Sterretjes spelen verstoppertje achter de wolken en komen dan ineens weer knipogend te voorschijn.

Hans vindt het wel mooi, maar hij is toch blij als hij in zijn bed ligt: moeder dekt hem zo heerlijk toe. Fijn dat zij het weer doet.

Als hij gebeden heeft, geeft zij hem een kus en gaat naar beneden. Dan vouwt hij nog even zijn handen en zegt: „Lieve Heer, ik dank U dat moeder weer beter is!”

Hij gaat op zijn zij liggen en slaapt in.

Beneden in de bijkeuken schuift Hupje voorzichtig over haar kindertjes en dekt ze zo warmpjes toe. Dan vallen ook zij in slaap.

Maar de sterretjes slapen niet. Die blijven de hele nacht verstoppertje spelen met de wolken. En ook het maantje doet

mee. Als de hanen beginnen te kraaien, worden zij bleek van moeheid.

Maar Hans en Hupje merken daar niets van. Die dromen vast van de kleine poesjes, denk je ook niet?